

med dette har været, at man fra denne Side var ængstelig for, at Ulden skulde fremkomme i saa smaa Mængder, at det ikke kunde gaa an at fordele saa stort et Kvantum pr. Familiemedlem. Men det forekommer mig derfor noget forunderligt, at man har søgt at begrænse Kvantumet paa den Maade og samtidig indsætter en Bestemmelse i samme Paragraf, § 1, 2det Stykkes sidste Linie, om, at Producenten i hvert Fald kan tilbageholde Ulden af 1 Faar. Hensigten med Lovforslaget skulde jo være at fordele Ulden paa en saa retfærdig Maade som muligt, men denne Fordeling af Ulden forekommer mig at være noget urationel, og den forekommer mig ogsaa at være uretfærdig. Det bliver en Fordel for dem, der har de meget store Faar, og en mindre Fordel for dem, der har smaa Faar. Ligeledes bliver det en Fordel for dem, der har en lille Husstand, og en mindre Fordel, kan man maaske sige, for dem, der har den store Husstand. Vi ved alle, at der kan være meget stor Forskel paa det Kvantum Uld, der er til Stede paa et Faar. Det er blevet mig meddelt fra paalidelig Kilde, at der paa et stort Faar var frembaaret 17 Pund Uld eller $8\frac{1}{2}$ kg om Aaret. Hvis nu et saadant Faar ejes af en enkelt Person eller maaske af en Familie paa 2 Personer, vil den Familie eller den Person i høj Grad være begunstiget fremfor andre med smaa uldfattige Faar og med stor Familie. Jeg tror ogsaa, at efter dette vil der snart komme til at lyde det samme, som vi kender fra Svinebestanden, at man maa komme til at sige som saa: Hver Mand sit Faar. Nu har vi saa længe sagt: Hver Mand sin Gris, men saadan et rigtig godt Faar, som maaske kunde bære 17 Pund Uld, er ikke saa let for en fattig Mand at købe; jeg for mit Vedkommende er bange for, at for meget af Ulden vil forsvinde ad den Vej, saa at der ikke bliver noget eller i alt Fald for lidt til dem, der trænger haardst til Støtte. Der er jo ogsaa en anden Fare herved. Naar man har haft Raad til at anskaffe sig et saadant Faar, og man saa har klippet Ulden af det, kan der være den Fare, at Faaret vandrer i Saltekarret; derved indskrænkes yderligere Faarebestanden her i Landet. Der er jo ikke noget i Vejen for, at f. Eks. Byfolk, som har Raad til at købe et Faar, kan købe et saadant, tage Ulden af det og saa slagte det, og det er jo sikkert, at det er en udmærket Spise i disse haarde Rationeringstider. Jeg tror, at denne Bestem-

melse i høj Grad vil svække Lovens Betydning, at den vil blive til Fordel for den mere velhavende Del af Befolkningen, og jeg er tilbøjelig til at tro, at den vil indskrænke Uldmængden ret betydeligt, saadan at der bliver mindre til dem, der trænger haardst. Nej, saa er den Forbeholdsret, som Venstre i Folketinget ønskede, efter min Formening langt mere retfærdig; efter den bliver alle stillet ens. Hvis man fastholder det Standpunkt, at enhver Producent maa tilbageholde Ulden af 1 Faar, bør der ogsaa føres Kontrol med, hvor meget Uld der gror paa Faaret. Ellers kan Folk let blive mistænkt for at have blandet Ulden af Faaret sammen med Uld af andre Faar, og det skulde de ikke gerne udsættes for. Hvis der var Uld nok her i Landet, skulde jeg ikke være imod en saadan Bestemmelse, men da en tilstrækkelig Mængde Uld neppe er til Stede, finder jeg det meget betænkeligt at gaa ind derpaa. Mit Parti ønsker ikke at forsinke Lovforslaget, og vi ønsker ikke at stille Forslag om Udvalgsbehandling, men vi forbeholder os Ret til at stille Ændringsforslag til anden Behandling. Med disse Bemærkninger anbefaler jeg Lovforslaget til hurtig Behandling her i Tinget.

S. Thomsen: Jeg tror at turde sige, at af alle de Bekendtgørelser, som det nuværende Ministerium har udstedt siden Loven af 7. August 1914, er der maaske ingen, der har vakt saa megen Utilfredshed i Befolkningen og navnlig i Landbefolkningen, som Bekendtgørelsen af 31. Maj d. A. om Handel med Uld. Ikke alene Landboerne har været misfornøjede med den, men ogsaa en hel Del mindre næringsdrivende, navnlig Indehavere af Smaaspinderier og Farverier, og Folk, som har indsamlet Uld til Forarbejdning paa Fabrikker. Disse smaaerhvervsdrivende har følt sig brøstholdne i allerhøjeste Grad. Landboernes Uvillie mod Bekendtgørelsen af 31. Maj hæfter sig særlig ved 2 Punkter, det første vedrører det lille Kvantum af $\frac{1}{4}$ kg Uld, som omfattes af Tilbageholdelsesretten, og det andet Punkt er dette, at man ikke maa sende dette Tilbageholdelseskvantum til Forarbejdning paa Spinderi. Det er ikke saa underligt, at Landboerne har haft noget imod disse 2 Bestemmelser. Jeg personlig synes, at der i allerhøjeste Grad har været Grund til denne Utilfredshed. Det lille Kvantum Foraarsuld, $\frac{1}{4}$ kg, man maa tilbageholde, er ikke en Gang tilstrækkeligt til Strømper